

nene til at blive i Hjemmet, medens de havde godt af at komme bort fra Hjemmet, er en ganske urimelig Indvending.

Det ærede Medlem (Emil Petersen) talte saa i Forbindelse med sin Indvending mod den begrænsede Arbejdstid om det uheldige i, at man f. Eks. ikke kunde i ret vid Udstrækning benytte Børn til Roearbejde, og det ærede Medlem tænker vel her navnlig paa Roedyrkerne, fordi han bor i en Egn, hvor der i vid Udstrækning dyrkes Sukkerroer. Der er vel ingen af os, der formener Roedyrkerne en rimelig Betaling for deres Roeproduktion, men vi ønsker, at denne Produktion kan drives saaledes, at Arbejdet skal udføres af voksne og betales paa en saadan Maade, at man ikke behøver at tage de smaa Børn med og lade dem forsømme deres Skolegang. Jeg har ogsaa en lille personlig Erindring her, som jeg ønsker at nævne overfor det ærede Medlem. Jeg vilde en Gang besøge en Mand ovre i Horsenseggen, han og hans Familie stod mig ret nær. Jeg kom til hans Hus en Søndag, da jeg havde en Fridag, men der var ingen hjemme. Jeg fik opspurgt, hvor Manden var. Han var paa Daglejerarbejde paa en af de store Gaarde. Jeg gik derhen og fik at vide, hvor hans Hustru og Børn var; de var ude i Roerne. Jeg kom da ud i Roemarken og hilste paa denne Hustru og hendes Børn, og saa sagde jeg til mig selv: Det er i Virkeligheden Trællekaar, der bydes denne Familie. Hvis jeg selv skulde have været henvist til disse Livsvilkaar, havde det været vanskeligt for mig at kunne sige med Digteren: „Arbejdet er Velsignelse og Ære, ej Trællens usle Lod, men fri Mands Kald“. Nej, naar man overhovedet vil have Beskyttelse for Børnene og Ungdommen, skal man ikke angribe et Lovforslag som dette med at holde frem som Idealet, at Børn kan komme ud i Roemarkerne. Jeg siger med Landstingsmand Jørgen Pedersen: Undertiden er det andre, der trænger til at komme ud i Roerne, nemlig de Løjtnanter, der ikke forstaar at omgaas Mandskabet paa forsvarlig Maade. Det er ikke en Opgave for Rigsdagen at anvise Folk at sende deres Børn ud i Roerne. Det er for øvrigt ikke forbudt i denne Lov, men det ærede Medlem argumenterede, som om det var en Hovedindvending, at man berøvede Smaahjemmene, Husmændene og Landarbejderne, Adgangen til, ved Børnenes Arbejde, at skaffe sig en Indtægt, som de baade havde Brug for, og som det var rimeligt, at de fik. Jeg skal erkende, at de nok kan have

Brug for denne Indtægt, fordi Vilkaarene, de lever under, er saa usle, som de er, men jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at det er Opgaven for os ved Lovgivningsforanstaltninger videre at udvikle dette Misforhold.

Dette Lovforslag gaar ud paa at beskytte de unge Mennesker, der maa indtræde i privat Tjenesteforhold, og ærede Medlemmer udtaler, at de gerne vil give en saadan Lov. Men vil man det, forstaar jeg ærlig talt ikke, at denne Debat har kunnet fortsættes saa længe netop om de Bestemmelser, som tager Sigte paa at yde en saadan Beskyttelse, og at netop de, som udtaler saa stor Kærlighed til den paagældende Ungdom, angriber alle de Paragraffer, hvori der overhovedet indholdes Beskyttelse. Denne Lovgivning er en Nødvendighed, som jeg sagde i Gaar, ikke fordi den almindelige Befolkning — f. Eks. vore Landmænd — her i Landet misbruger deres Tjenestefolk, udbytter dem og mishandler dem, det er ikke Normen, men det har Socialdemokratiet undertiden været beskyldt for at hævde, fordi det har kritiseret Karlekamrene og Sengene o. s. v. Maa jeg her indskyde, at vi dog ikke var kommet længere i 1912 i Folketinget, da de Radikale og vi vilde have Enmandssenge for Tyendet, end at det kun lykkedes ved, at daværende Folketingsmand af Højre, Johan Knudsen fra Fredensborg, kom os til Hjælp. Der er al Grund til at fremhæve den vigtige Forandring, der er sket, idet der nu ikke mere er een, der staar paa det Standpunkt, at vi ikke skulde indføre i Lovgivningen Bestemmelser, hvorved der sikres enhver tjenende Person Enmandsseng.

En saadan Lov skal gives for at komme den Del af Arbejdsgiverne baade i By og paa Land til Livs, som vil betragte deres Tyende ikke som Medborgere, men som en lavere Klasse, paa hvis Pande Trældomsmærket endnu hviler. Det er ikke saa længe siden, det var Tilfældet, og det har sin Berettigelse ogsaa ved de Forhold, som endnu eksisterer, at erindre om de Ord, hvorved Jeppe Aakjær skildrer Tyendets Kaar:

„Vi harved' din Ager,
vi skar dine Neg,
vi strigled' din blommede Hest,
vi lytted' bag Loen til Rotternes Leg,
naar selv du tog pyntet til Fæst.

Du slumred' paa Bolstre,
vi slumred' paa Halm,
hvor Dyret er Nabo og Luften er kvalm
og Svindsoten kommer som Gæst“.